

Evolutionsteorin döms ut av vetenskapliga fakta

By Joe Crews

Förord

Nyligen talade jag med en person som hade en mycket stark tro. Det fanns inte en skugga av tvivel i hans livliga beskrivning av människans ursprung och slutliga öde. Han var evolutionist och jag träffade honom på ett flygplan. Med en otrolig tillförsikt överbryggade han de oändligt långa förhistoriska tidsåldrarna och gav en förklaring till nutidens växters och djurs existens. Hans detaljerade beskrivning av människans utveckling från en liten encellig varelse var så levande och övertygande att man nästan kunde tro att han personligen hade sett den mikroskopiska amöban

förvandlas till människa.

Vad är det som gör att evolutionsläran förmår inspirera sina lärjungar till sådan stark tro? Hur har den kunnat omvända framstående vetenskapsmän till att bli dogmatiska motståndare till varje annat synsätt? Många evolutionstroende forskare har med förenade krafter utnyttjat sitt yrkesmässiga inflytande för att förbjuda all skolundervisning som går emot deras ideologi. Men förtjänar evolutionsteorin verkligen ett sådant enormt stöd för att tysta ner alla alternativa uppfattningar? När religiösa människor tar en sådan ställning kallas de trångsynta, men det verkar som dessa vetenskapsmän undgått det skällsordet. I februari 1977 sände nästan 200 medlemmar av USA:s akademiska förening brev till skolstyrelser över hela nationen, och krävde att ingen alternativ åsikt om vårt ursprung skulle tillåtas i skolornas undervisning.

Det visar att de evolutionstroende känner sig hotade av det ökade motståndet till deras stereotypa, självmotsägande teori. Många elever vill ha uppriktiga svar på sina frågor om livets ursprung och syfte. Och för första gången har den förlegade traditionella evolutionstron tvingats inta försvarsställning. Men först ska vi undersöka vad det är de försöker försvara. Det blir då lättare att förstå varför dessa evolutionistiska vetenskapsmän är människor med en sådan ovanligt stark tro, och även förstå varför de är så rädda för att konfronteras med andra åsikter i skolorna.

Spontan uppkomst av liv

Hur förklarar evolutionisterna tillblivelsen av den första encelliga varelsen, från vilken de påstår att alla livsformer har utvecklats? Den medeltida tron på spontan uppkomst av liv hängde länge med som en godtagen förklaring. Enligt Webster's uppslagsverk är begreppet spontan uppkomst av liv från icke-levande materia taget från "en numera övergiven uppfattning att de organismer man finner i organiskt material under nedbrytning, spontant skulle ha alstrats ur just detta material."

Detta betyder att organiskt liv helt enkelt skulle uppstå ur ruttnande materia under gynnsamma förhållanden av temperatur, tid, fuktighet osv. Denna naiva tro dominerade

vetenskapligt tänkande till dess Louis Pasteur år 1846 fullständigt kullkastade teorin genom sina experiment. Han visade att hela begreppet var grundat på vidskepelse. Under kontrollerade förhållanden i laboratorium, och i halvvakuum, uppstod aldrig organiskt liv ur nedbrytande, icke-levande materia. Motvilligt övergavs teorin som ett gällande vetenskapligt begrepp. Idag försöker ingen ansedd vetenskapsman försvara denna uppfattning. Det är därför Webster kallar den "en numera övergiven" teori. Den har aldrig, och kan aldrig, demonstreras i provrör. Inget experiment eller observerad process stöder uppfattningen om spontan uppkomst av liv. Om spontan uppkomst av liv verkligen skulle ha ägt rum och ha tänt den första gnistan av liv i det förgångna, så måste de naturlagar som styr livet ha varit fullständigt annorlunda då mot vad de är nu. Men tänk efter! Det resonemanget går inte heller, eftersom hela evolutionsteorin vilar på antagandet att förutsättningarna på jorden har varit oförändrade genom alla tider.

Börjar du förstå det problem som evolutionisten har för att förklara hur den första amöban, det första encelliga djuret — eller vad det nu var som utgjorde den första levande cellen — kom till? Om den uppstod spontant från icke-liv, motsäger det de grundläggande vetenskapliga naturlagar som utgör fundamentet i hela evolutionsteorin. Utan tro på spontan uppkomst av liv, tvingas evolutionisten medge att någonting annat än naturliga krafter har verkat — med andra ord, Gud! Hur kommer de förbi detta problem? Dr George Wald, nobelpristagare vid Harvard University, förklarar det så kryptiskt och ärligt en evolutionist kan göra:

"Man behöver bara begrunda omfattningen av medgivandet att spontan uppkomst av levande organismer är en omöjlighet. Ändå är vi här — som ett resultat, tror jag, av spontant frambringande." *Scientific American*, Augusti 1954.

Detta uttalandet av Dr Wald visar en mycket större tro än vad en religiös skapelsetroende kan åstadkomma. Lägga märke till att denne kände forskare säger att spontan uppkomst av liv är omöjligt. Och ändå tror han på det. Vad kan vi säga om en sådan tro? Skapelsetroende tror åtminstone att Gud var i stånd att åstadkomma liv. Han har ingen blind tro på någonting som han själv säger är omöjligt.

Här möter vi alltså evolutionslärans första motsägelse av vetenskapligt fastställda lagar. För att kunna stödja sin mänskligt konstruerade förklaring av livets ursprung, måste den evolutionstroende acceptera den kullkastade, ovetenskapliga teorin om spontan uppkomst. Men en viktig fråga är: Varför ett sådant aggressivt motståndare till den "spontana uppkomsten av liv" så som den beskrivs i Bibeln? Det krävs ett skapelsemirakel oavsett om Gud gjorde det genom sin befallning, eller om det skedde genom en blind, ointelligent natur, vilket Wald själv betecknar som omöjligt. Låt oss nu förnuftigt begrunda alternativen. Vilket kräver mest tro? Att hävda att slumpen skulle kunna frambringa liv, eller att en oändlig Intelligens gjorde det?

Varför sade Dr Wald att det var omöjligt för liv att uppstå spontant? Det var inget lätt medgivande för en inbiten evolutionstroende. Hans grundliga forskning och sökande efter en vetenskaplig förklaring utmynnade i ett misslyckande, som varje evolutionistisk vetenskapsman har fått erfara. Men han hade mod att medge det. Han hade också en ofantlig

tro för att kunna hålla fast vid denna övertygelse som ju var vetenskapligt omöjlig. En kristen med en sådan tro skulle stämpas som godtrogen och lättlurad. Det är märkligt så lätt det är att bli imponerad av hög utbildning! Men hur mycket enklare och underbarare är inte en tro som accepterar det inspirerade Ordet: "I begynnelsen skapade Gud himmel och jord." (1 Mos 1:1.).

Liv genom en slump - en absurd omöjlighet

Vad måste till för att en enda cell ska bli till av en slump? Faktum är att även den allra enklaste form av liv är mer komplicerad än någonting en människa någonsin kan åstadkomma. Hela New York Citys infrastruktur är enklare i sin konstruktion än den enklaste mikroskopiska cell. Det är mer än naivt att tala om en produkt av slumpen. Forskarna själva försäkras oss att strukturen i en enda cell är otroligt invecklad. Sannolikheten för att slumpen skall ha skapat en korrekt kombination av molekyler för de aminosyror, som sedan bildat livsdugliga proteiner, är helt orealistisk. Tidskriften *The American Scientist* gjorde följande medgivande i januari, 1955:

"Ur ett sannolikhetsperspektiv är det högst osannolikt att slumpmässigt, och ur ingenting, korrekt kunna få ihop en enda av de aminosyremolekyler som behövs för liv."

Den schweiziske matematikern Charles Eugene Guye beräknade faktiskt sannolikheten för att detta skulle kunna hända, till en möjlighet på 10 multiplicerat med sig själv 160 gånger. Detta tal är en etta med etthundrasextio nollor efter. Det kan man inte ens uttala. En annan vetenskapsman uttryckte det på detta sätt:

"Mängden materia nödvändig för att skaka ihop och därmed framställa en enda proteinmolekyl, skulle vara miljoner gånger mer än vad som finns i hela universum. Att det skulle ske enbart på jorden, skulle kräva många, ja nästan oändligt många miljarder av år" (*The Evidence of God in an Expanding Universe*, s 23).

Hur kan vi förklara evolutionisternas naiva fasthållande vid en tro som är så extremt oförenlig med deras hävdade vetenskapliga utgångspunkt? Och hur kan de lärdes normalt fördomsfria tolerans stämma överens med den trångsynthet som visas av många evolutionistiska vetenskapsmän i deras försök att kväva varje alternativt synsätt? Det är uppenbart att evolutionisternas desperata kamp går ut på att bevaka sin position om att vara ensamma om att komma med läromässiga sanningar. Att erkänna en högre visdom skulle krossa deras anseende. Ett anseende som alltför länge har uppehållits av den evolutionistiska gemenskapen. För att stödja sina teorier har de upprepat sina antaganden så länge, att de har börjat godta dem som fakta. Ingen opponerar sig mot deras antaganden, oavsett vad de vill framhålla. Men att föra fram som vetenskap, sådant som motsäger alla vetenskapliga bevis, är att vara oärlig.

Mutationer - hur stora är förändringarna?

Låt oss se på ett annat evolutionistiskt påstående som också går tvärt emot vetenskapliga lagar. En av de nödvändiga mekanismerna för evolution, den som antas ha åstadkommit förvandlingen från amöba till människa, är mutation. Mutationer är onormala förändringar i organismen, vilka antas vara orsakade av kemiska förändringar i generna. Generna bär på arvet i var arts kromosomer. Varje art har sitt eget specifika antal kromosomer som innehåller gener. Människan har 46 kromosomer med uppskattningsvis 30'000-40'000 gener. Var och en av dem kan på något sätt påverka storlek, färg, vävnadsstruktur eller egenskaper hos individen. Man antar att dessa gener, som står för de egenskaper vi ärvt från våra förfäder, av en händelse blir felaktigt sammansatta, skadade av kemiska ämnen, strålning eller annan inverkan, och därmed orsakar en förändring i någon av avkommans celler. Genom en gradvis, av mutationer orsakad förändring, förmodar evolutionisterna att amöban förvandlas till en amfibie, sedan till en reptil, en fyrfoting, en apa och till slut till en människa. Evolutionisterna menar med andra ord att familjerna (arterna) inte är bundna inom sina gränser, utan med tiden utvecklas till högre former. Men detta skulle innebära att de djurfossilier forskarna funnit borde vara i fullständig avsaknad av exakta avgränsningar inom arterna. De borde alla uppvisa spår av en förändringsprocess. De borde ha hittat miljontals halvt utvecklade variationer av fiskar på väg att bli amfibier, reptiler halvvägs att bli fåglar, samt olika utvecklingsstadier av däggdjur som liknar halvapor eller halvmänniskor.

Men som alla numera vet finner forskarna i stället precis motsatsen. Ingen enda fossil av en blandart har återfunnits under alla de år fossiler har studerats. Inget mellanstadium mellan två arter har någonsin kunnat påvisas. Alla har blivit kvar inom lättdefinierbara gränser för sin egen grundfamilj, och vägrar envist att samarbeta med den moderna evolutionsteorins krav. De flesta människor, när de ställs inför sådana förkrossande och nedgörande fakta, skulle inse att här föreligger ett misstag. Icke så evolutionisten. Han fortsätter att söka den gäckande felande länken, som skulle kunna visa att han åtminstone inte har haft 100% fel. Men låt oss undersöka vad den evolutionstroende har som stöd för att över huvud taget ge arterna en möjlighet till den drastiska förändring som deras teori kräver. Julian Huxley, en av de främsta förespråkarna för evolution, har sagt:

"Mutation ombesörjer råmaterialet för evolution." Han säger också: "Mutation är den yttersta källan för alla... nedärvda variationer." (Evolution in Action, sid. 38).

Professor Ernst Mayr, en annan framstående evolutionist, har gjort följande uttalande:

"Man får inte glömma att mutation är den yttersta källan till alla genetiska variationer funna i naturen, och det enda råmaterial tillgängligt för det naturliga urvalet att arbeta med." (Animal Species and Evolution, sid. 170).

Lägg märke till att evolutionisten säger att mutationer är absolut nödvändiga för att en enkel art ska kunna utvecklas till en mera komplex art. MEN den vetenskapliga verkligheten är att mutation ALDRIG kan åstadkomma det evolutionisterna kräver av den, och det av flera skäl.

Alla vetenskapsmän är eniga om att mutationer är mycket sällsynta. Huxley gissar att bara omkring en av hundra tusen avvikelser är en mutation. Och när en mutation förekommer, är den nästan alltid skadlig eller dödlig för organismen. Majoriteten av sådana mutationer leder alltså till utdöende i stället för evolution, eftersom de försämrar organismen i stället för förbättrar den. Huxley medger: "Den stora majoriteten av muterade gener har skadlig inverkan på organismen." (Animal Species and Evolution, sid.39).

Faktum är att de flesta mutationer är recessiva och tillbakabildande. Därför skulle de i stället bli eliminerade genom det naturliga urvalet, snarare än att ge en märkbar förbättring åt organismen. Professor George Gaylord Simpson, en bland eliten av förespråkare för evolution, skriver om mångfaldiga, samtidiga mutationer men konstaterar att den matematiska sannolikheten för att åstadkomma ett positivt evolutionistiskt resultat bara skulle inträffa en gång på 274 miljarder år! Och det under förutsättningen att 100 miljoner individer producerar en ny generation varje dag! Han sammanfattar med att säga:

"Uppenbarligen... har en sådan process överhuvudtaget inte förekommit i evolutionen." (The Major Features of Evolution, sid. 96).

Låter det något förvirrande? De säger att mutation är nödvändigt för att åstadkomma den förändring deras teori kräver — ändå tvingas de erkänna att det är vetenskapligt omöjligt för dessa mutationer att åstadkomma förändringarna. Detta resonemang är kännetecknande för det trassel av slingringar som evolutionisterna ägnar sig åt i sin strävan att upprätthålla en kullkastad teori. Här har vi alltså konstaterat evolutionens andra motsägelse av vetenskapliga fakta.

För övrigt åstadkommer givetvis mutationer mindre förändringar inom arterna, men dessa förändringar är mycket begränsade och frambringar aldrig någon ny art. De kan förklara vissa variationer hos både växter och djur, men kan aldrig förklara uppkomsten av de grundläggande arterna, vilket evolutionsteorin kräver.

Fossilerna stöder skapelseteorin

Då vi nu har sett att de fossila avlagringarna inte stöder idén om att arterna efterhand skulle ha förändrats till andra arter, så låt oss se efter om de fossila bevisen är i harmoni med Bibeln. På tio ställen i Första Mosebok kan vi läsa om Guds förordning beträffande fortplantningen av sina skapelser - "var och en efter sin art". Ordet "art" betyder grundtyp eller familj. Varje skapad familj skulle bara fåavkomma av samma sort. Dvs katter får bara kattungar och hundar får bara hundvalpar osv. Detta utesluter för alltid den förändringsprocess som fordras av evolutionsteorin, där en art övergår till en annan.

Märk väl att Gud aldrig sade att det inte skulle kunna bli någon variation inom arterna. Han skapade inte alla raser av hundar, katter, hästar o.s.v. från början. Det fanns bara en hane och en hona av varje art. Senare har en mängd variationer inom arterna blivit till. Men katter har alltid förblivit katter, hundar är fortfarande hundar och människor är fortfarande människor. Mutationer har bara svarat för uppkomsten av nya variationer av samma grundart. De har aldrig gett upphov till någon ny art. Kontrollerad avel av djur och korsning

av växter har frambringat stora förbättringar som t.ex. hornlös boskap, vita kalkoner och kärnlösa apelsiner. Men alla dessa arter får bara sådan avkomma som Gud bestämde vid skapelsen - efter sin art.

Evolutionens s.k. "gemensamme urfader", har aldrig existerat. Det finns heller ingen "felande länk". Människor och apor har inte samma förfäder. Även schimpanser och andra apor varierar enormt. En del är smartare än andra. Vissa har kort svans, andra lång. En del har ingen svans alls. De har olika stor tanduppsättning. Några har tummar, andra är utan. Deras gener är olika. Deras blod är olika. Deras kromosomer är olika. Och intressant nog parar sig gorillor bara med andra gorillor och får gorillungar, schimpanser parar sig med chimpanser och apor med apor. Jämför vi människor med apor får vi åtskilligt fler omöjliga skillnader än mellan likartade aptyper. Faktum är att dessa skillnader utgör ett annat oemotsägligt stöd för Bibelns förordning: "efter sin art". Att vissa apor kan tränas till att röka pipa, cykla eller flytta omkring provrör i ett laboratorium bevisar inte att vetenskapsmännen egentligen är utvecklade apor, eller att apor är utvecklingsstörda människor.

Vi såg tidigare att evolutionister förväntade sig att artförändringar skulle visa sig i de fossila lämningarna. Deras lära kräver att det skulle finnas massor av reptiler vars fjäll är halvt fjädrar och vars framben är nästan vingar. Eller reptiler som är halvvägs fyrfota pälsdjur. Har någon av dessa tusentals förändringar hittats bland fossiler? Nej. Inte en enda! Oavsett vilket specifikt jord- eller berglager de sållar igenom, är fossilerna lätta att känna igen och klassificera inom sina egna familjer (arter), precis som Gud förordnade. Om evolutionsläran vore sann skulle varje fossilt lager myllra av hundratals miljoner former av djur i mellanstadium av två eller flera arter. Men inte bara det. Det skulle också finnas miljoner och åter miljoner av observerbara levande länkar just nu, som är under förvandling till högre former. Darwin medgav:

"Det finns två eller tre miljoner arter på jorden. Tillräckligt många för observation, kan man tycka. Men trots alla bevis från utbildade observatörer, har inte en enda förändring av en art till en annan art kunna registrerats." (Life and Letters, vol. 3, sid. 25).

Mycket intressant! Men varför då insistera på att det måste vara så? Det är ett av de märkliga fenomenen hos dessa som klänger sig fast vid en traditionell evolutionsteori. Även de allra äldsta fossila formerna i de allra lägsta fossila lagren har hårdnackat behållit samma särdrag som deras moderna motsvarigheter. Det är roande att lyssna till de evolutionstroendes uttryck av överraskning! Den skapelsetroende är inte alls förvånad. Han har redan läst det i sin Bibel och han tvingas inte grubbla över motsägelsefulla vetenskapliga påståenden.

Mysteriet med de fossillösa skikten

En annan frustrerande verklighet för de evolutionstroende är de fossillösa bergslagren. Jag skall förklara. Om man gräver sig ner allt djupare i marken stöter man på det ena geologiska skiktet efter det andra. Vi kan ibland tydligt se dessa skikt eller lager längst en bergssluttning, i en ravin eller längs en vägsänt där man schaktat bort jord. Geologerna har namngett de olika lagren som följer på varandra. Om man t.ex. går ned i Grand Canyon så går man

"genom" dessa skikt som geologerna gett namn som perm, karbon, devon, kambrium, etc.

Men här är problemet för evolutionisterna: Kambrium är det nedersta lager som innehåller fossil. Lagren under kambrium, de som kallas pre-kambrium, har inga fossila lämningar bortsett från enstaka encelliga organismer som bakterier och alger. Varför inte, när Kambrium är fullt av nästan alla djurarter som finns idag? Det är med andra ord inget primitivt med strukturen i de förmodat äldsta kända fossilerna. I allt väsentligt är de jämförbara i komplexitet med nuvarande levande djur. Den avgörande frågan är: Var finns deras föregångare? Var finns alla de djur som skulle vara under utveckling till dessa högt utvecklade fossiler? Enligt evolutionsteorin borde prekambrium vara fylld med ännu primitivare former av dessa kambriska fossiler.

Darwin bekänner i sin bok, *Origin of the Species*:

"Jag kan inte ge något tillfredsställande svar på frågan varför vi inte finner rikligt med fossila lämningar tillhörande dessa förmodade tidigaste perioder före det kambriska systemet... detta är för närvarande oförklarligt; och kan i sanning understrykas som ett giltigt argument mot den teori som här framhållits."(sid. 309).

Märkligt! Darwin medger att han inte på något sätt kan försvara sin teori, men ändå vill han inte korrigera den till att stämma överens med de slutsatser han själv kommit fram till. Många andra evolutionistiska forskare har uttryckt liknande besvikelse och frustration. Dr Daniel Axeliö vid University of California kallar det:

"Ett av geologins och evolutionens stora olösta problem."(Science, 4 juli, 1958).

Dr Austin Clark vid U.S. National Museum skrev beträffande de kambriska fossilerna:

"Det kan förefalla egendomligt... mollusker var mollusker då, precis som de är nu" (The New Evolution: Zoogenesis, sid. 101).

Dr Marshall Kay och Dr Edwin Colbert vid Columbia University förundrade sig över problemet med följande ord:

"Varför skulle sådana komplexa organiska former finnas i berg som är omkring 600 miljoner år, och saknas eller inte hittas i lagren från de föregående två miljarder åren?... Om det har förekommit evolution av liv, består en förbryllande avsaknad av erforderliga fossiler i berglager äldre än kambrium." (Stratigraphy and Life History, sid. 102).

G G Simpson, evolutionsteorins "kronprins", sammanfattar det med dessa ord:

"Det plötsliga uppträdandet av liv är inte bara det mest förbryllande inslaget i hela det fossila registret utan också den största uppenbara bristen. (The Evolution of Life, sid.144).

Hur kan dessa vetenskapsmän fortsätta att så dogmatiskt tvinga på oss sin lösa teori, när vetenskapliga bevis saknas? Inte undra på att de så ihärdigt kämpar för att eleverna inte ska få höra motsatta argument. Deras s.k. bevis skulle smulas till intet under opartisk undersökning och ärlig forskning. Avsaknaden av prekambrika fossiler pekar på den av evolutionisterna oacceptabla sanningen, nämligen en gudomlig, ögonblicklig skapelse, som frambringade representanter av alla arter samtidigt. Anledningen till att de vidhåller att skapelsen är ovetenskapligt, är för att kamouflera sin egen brist på vetenskapliga bevis. De vetenskapliga data som verkligen finns, stöder skapelsen, inte evolutionen.

Långsam process eller katastrof?

Befintligheten av geologiska skikt leder till den intressanta frågan om hur dessa lager blev till, och varför evolutionisterna gissar deras ålder till miljarder år. Dateringen av lagren är gjorda på basis av teorin om likformighet. Denna teori förutsätter att alla naturliga processer verkade i det förgångna exakt som de gör idag. Vi kan med andra ord bara förklara uppkomsten av fossila lager på grundval av vad vi ser hända på jorden idag. Den tid det krävs att genom sedimentering avlagra ett trettio centimeters skikt beräknas lika, oavsett hur djupt nere i jorden det mäts.

Men är detta ett väl grundat antagande? Har naturkrafterna vi ser och förstår idag, i alla tider varit de samma? Hur naivt och inbilskt är det inte att tvinga det förgångna att anpassa sig efter vår begränsade iakttagelse och erfarenhet. Vi kan anta vad vi vill, men det bevisar absolut ingenting. Utom hur lättlurade vi kan vara. Bibeln beskriver mycket väl den översvämning som ödelade hela jorden. Vattnet täckte de högsta berg och förstörde fullständigt alla växter och djur utanför arken. Förstörelsen genom syndafloden beskrivs med dessa ord i Bibeln:

"Den dagen bröt alla det stora djupets källor fram, och himmelens fönster öppnade sig, och ett regn kom över jorden i fyrtio dagar och fyrtio nätter." (1 Mos 7:11, 12.)

Förekomsten av de geologiska skikten kan vetenskapligt förklaras och är i fullständig harmoni med den bibliska berättelsen. Första Moseboks allomfattande översvämning ger en mycket förnuftigare förklaring av de geologiska skikten än någon av evolutionsteorins spekulationer. Då vattnet drog sig tillbaka från jorden, grävde de enorma vattenmassorna ut de mäktiga formationer som vi ser idag, t ex Grand Canyon. Avlagringar av olika levande och dött

material lade sig i skikt, beroende på sin specifika vikt. Så pressades växter och djur samman med annat material i kompakta lager. Bara på detta sätt kan vi förklara de vidsträckta olje- och kolförekomsterna runt om i världen. De har bildats av begravda växter och djur under extremt tryck och värme. Ingen sådan fossiliseringsprocess förekommer idag. Ingen olja eller kol bildas genom de naturkrafter som verkar idag. Likformighetsteorin fungerar inte här.

Faktum är att det krävs en av naturen utlöst gigantisk katastrof för att döda och begrava miljontals ton av levande växter och djur. Att vissa fossiler står upprätta genom ett eller flera geologiska lager visar att processen inte var lång eller långsam. Materialet måste ha packats samman mycket snabbt runt en djurkropp för att den ska kunna ha bevarats i upprättstående position. Miljontals fiskar begravdes genom översvämningen. Många av dem ligger i förvridna ställningar med utspärrade gälar som man kan tänka sig skulle inträffa om de plötsligt greps av enorma krafter. Marina fossiler har även påträffats i högt belägna bergskedjor. Många andra vetenskapliga bevis pekar även de på en världsomfattande översvämning.

De bäst anpassade överlever

”Det naturliga urvalet” är ett av evolutionisterna myntat uttryck som beskriver överlevnaden av de bäst anpassade. Enkelt uttryckt är det den naturliga process som gör det möjligt för de starkaste i varje generation att överleva och att de svagare, sämre anpassade, dör ut. Då endast de starkaste överlever och för sina egenskaper vidare till nästa generation, antas evolutionen medföra att arterna efter hand förbättras, och även avancerar till högre utvecklade stadier på den evolutionära skalan.

Darwin trodde att det naturliga urvalet var den viktigaste faktorn i den utvecklingsteori han framlade. Men många av evolutionens främsta förespråkare idag är hopplöst oense om hur avgörande det naturliga urvalet är. Sir Julian Huxley tror på detta slags urval, vilket detta uttalande visar:

”Så vitt vi vet... är det naturliga urvalet... den enda möjliga evolutionsformen.” (Evolution in Action, sid. 36).

Han blir emotsagd av en annan tungviktare på området, Dr Ernest Mayr:

”Naturligt urval betraktas inte längre som någon allt-eller-ingen process, utan snarare som ett rent statistiskt begrepp.” (Animal Species, sid. 7).

Båda dessa synsätt förkastas av G G Simpson, dagens ledande uttolkare av teorin. Han säger:

”Sökandet efter orsaken till evolution har övergivits. Det står nu klart att evolutionen inte bara har en orsak.” (The Geography of Evolution, sid. 17).

För övrigt, när du läser om den stora enigheten och som sägs råda bland vetenskapsmännen beträffande evolution, så är det bara propaganda. De är alla var för sig upptagna med att experimentera med nya spekulativa möjligheter om hur den förmodade utvecklingen skulle ha gått till. Efterhand överger de emellertid sina idéer, eftersom de nya visar sig vara än mer absurda än de förra. Den enda de är överens om är att det inte var någon gudomlig kraft bakom skapelsen, som Bibeln beskriver.

Men låt oss återgå till ämnet, det naturliga urvalet. Var finns bevisen för att denna process i verkligheten kan åstadkomma alla olika förändringar som krävs för att en amöba ska bli människa? Finns det något vetenskapligt bevis för att det ens kan åstadkomma en liten förändring? När någon kräver klara svar på dessa frågor, åstadkommer evolutionens förespråkare de mest otroliga faktakullerbyttor man någonsin sett, och gör några av de märkligaste medgivanden. Trots att Simpson stöder teorin om det naturliga utvalet som en faktor, inser han bristen på bevis när han säger:

"Man kan säga att teorin är helt ogrundad och egentligen bara är spekulationer." (Major Features, sid. 118, 119).

Men lyssna här då, till Huxleys cirkelresonemang:

"På grundval av vår nuvarande kunskap tvingas vi utgå ifrån att det naturliga urvalet producerar genetiska anpassningar. Därav följer att genetiska anpassningar är bevis för effektiviteten i det naturliga urvalet." (Evolution in Action, sid. 48).

Hängde ni med i detta logiska lilla konstverk? Hans bevis för naturligt urval är anpassningar eller förändringar i organismen, men förändringarna åstadkoms av naturligt urval! Med andra ord: A orsakar B, därför måste B orsaka A. Hans cirkelbevis bevisar ingenting. Åstadkoms förändringarna genom naturligt urval, eller måste han uppfinna naturligt urval för att förklara förändringarna? Det är lika troligt att ur förändringar kom teorin om naturligt urval. Det befängda är, att förändringar från en art till en annan aldrig bekräftats. Som vi redan visat finns det inte tillstymmelse till varken fossila eller levande bevis för att någon art övergått till en annan. Så Huxleys bevis för naturligt urval är förändringar som aldrig har inträffat, och förändringar som aldrig inträffat framläggs som bevis för naturligt urval. Detta är troligtvis den enfaldigaste logik som förekommit i en vetenskaplig lärobok.

Men låt oss fortsätta med Sir Julian Huxleys uttalande om det naturliga urvalets tillförlitlighet.

"Låt oss sammanfatta: naturligt urval förvandlar alltså slumpmässighet till målinriktad aktivitet, och blind tillfällighet till avsikt. Det hela drivs med hjälp av tiden för att framkalla förbättringar i det levande maskineriet, och detta

frambringar resultat av mer än astronomisk osannolikhet, vilka inte hade kunnat komma till stånd på annat sätt." (Evolution in Action, sid. 54, 55).

Missa inte vikten av innebörden i den sista meningen. Den evolutionära utvecklingen genom naturligt urval, är "astronomiskt osannolik". Men eftersom vår vän Huxley inte ser något annat sätt för att förklara tillkomsten av allt som finns till, tror han på astronomiska osannolikheter. Stackars man! Men han har fel när han säger att livets komplicerade ordning idag inte kunde ha åstadkommits på annat sätt. Gud skapade de mirakulösa celler och gener och alla de miljoner processer som förbryllar t.o.m. nobelpristagare.

Då Sir Julian Huxley inte vill tro på en gudomlig skapelseakt måste han uppfinna en process som fungerar mirakulöst för att kunna förklara förekomsten av dessa komplexa varelser. De måste ju ha kommit till på något sätt. För att illustrera allmakten hos det "naturliga urvalets" gud, beräknar Huxley odds för en sådan process. Beräkningen gjordes utifrån sannolikheten för varje gynnsam evolutionär faktor som kunde frambringa en häst. Kom nu ihåg att allt detta är slumpens utveckling genom naturens verkan under tid, mutation och naturligt urval. I sin bok Evolution in Action, gav Huxley följande odds (för tillkomsten av en häst) :

"Siffran 1 med tre miljoner nollor efter. Det skulle uppta tre stora band med omkring 500 sidor vardera bara att trycka! ... Ingen skulle slå vad om att något så osannolikt inträffat; och ändå har det skett." (sid. 46).

Tidigare har vi kommenterat evolutionisternas tro på det omöjliga. Men detta tal av sammanlagd sannolikhet är i själva verket noll. Hur kan en vetenskaplig hjärna, i avsaknad av varje demonstrerbart bevis, vara så dogmatisk när det gäller att försvara sin teori? Varför använder Huxley ett matematisk uttryck för att illustrera omöjligheten i sin teori? Kanske han använde siffran för att betona sitt personliga vittnesbörd, på samma sätt som en omvänd kristen söker tillfälle att vittna om sin personliga tro på Kristus. Huxley demolerar den vetenskapliga möjligheten av sin teori genom att framhålla sitt personliga vittnesbörd om sin tro på evolutionsguden.

Marshall och Sandra Hall har i boken The Truth - God or Evolution?, delat med sig av sina reaktioner på Huxleys absurda tro på slumpens frambringande av en häst. Detta får tjäna som en passande höjdpunkt och avslutning på bevisen som verkligen dömer ut evolutionen genom vetenskaplig prövning:

"Och låt oss påminna er som finner sådana odds löjeväckande, att denna siffra bara beräknades för en häst! Hur många fler volymer med nollor skulle krävas för att framställa en människa? Men därmed har man bara en häst och en människa. Och om inte matematikern väljer, att med evolutionens sannolikhet, också lägga till växter och djur som är nödvändiga för att försörja en häst och en människa, skulle man bara ha en steril värld där ingendera hade överlevt något enda led i sin förmodade evolution. Hur stort tal har vi nu — talet 1 följt av ett tusental volymer med nollor? Lägg sedan till ännu ett tusental volymer för sannolikheten

att jorden skulle ha alla nödvändiga egenskaper för att härbärgera liv. Och lägg till ännu något tusental volymer för sannolikheten för solen, månen och stjärnorna. Lägg därefter till ett tusental för frambringandet av alla tankar som en människa kan ha, och alla objektiva och subjektiva verkligheter som fyller på och ebbar ut i oss likt en del av det pulserande och outgrundliga kosmos.

"Lägg samman alltihop och man har för länge sedan slutat tala om rationellt tänkande, än mindre om vetenskapliga bevis. Ändå fortsätter Simpson, Huxley, Dobzhansky, Mayr och dussintals andra att tala om för oss att det var så det gick till! De har frångått alla punkter som någonsin gett något sken av trovärdighet till evolutionsteorin. Numera beskäftigar de sig med esoteriska matematiska formuleringar baserade på befolkningsgenetik, slumpmässig tendens, isolation och andra plojgrejor vars sannolikhet att frambringa liv på jorden är minus noll. De belamrar våra bibliotek och fyller överallt människors sinnen med en fantasifullt växande bild av en teori som har varit dödförklarad i årtionden.

"Evolution kan inte göra anspråk på att överhuvudtaget kalla sig vetenskap."

"Det är hög tid att det blir ett slut på allt detta nonsens. Det är dags att begrava liket. Dags att flytta dessa böcker till avdelningen för humoristiska historier i våra bibliotek." (sid. 39, 40).

Dessa exempel på evolutionär galenskap är bara toppen av isberget. Men det visar oss på nytt att vi inte har någon orsak att vara generade för vår skapelsetro. Miljoner kristna har blivit skrämde av utbildade evolutionisters tekniskt högtravande språkbruk, och många av dessa evolutionister är bitande i sina angrepp på en skapelse. Vad vi behöver är mer information om hur man kan dra de uppenbara bristerna i evolutionsteorin fram i ljuset. Teorin är genomsyrad av ovetenskapliga motsägelser, ofta dolda under högtravande fikonspråk med vetenskaplig jargong.

Att följa våra förfäder tillbaka till Adam, "som var son av Gud", är mycket mer tillfredsställande än att söka igenom dystra träskmarker efter slemmiga, encelliga förfäder. Den mänskliga rasen har, bara under vår generation, gått ner sig flera steg i moraliskt perversion och sanslös förvirring. Humanister åberopar våra djuriska förfäder som en ursäkt för många av dessa bisarra beteenden. Varför förebrå människor för gärningar som förorsakas av djuriska gener och kromosomer? Detta rationaliserande, som mer liknar ett desperat försök till försvar, rättfärdigar fortsatt oansvarigt uppförande. Den sanna orsaken till det onda, och det sanna botemedlet för det, finns bara i Guds Ord. Synden har vanställt Guds avbild i människan, och bara ett personligt möte med den fullkomlige Frälsaren kan lösa problemet med det onda.

Visit www.amazingfacts.org for free Bible study resources!